

მნათობი

7-8

2000

მხატვრული პირობითობის მძაფრი შეგრძნება, ვითარების უჩვეულობა, უჩვეულობა და დილოგური ნყოფის პარადოქსულობა ის ზოგადი ნიშნებია, ახალგაზრდა ქართველმა დრამატურგებმა რომ აითვისეს და კონკრეტულ დროს და გარემოს მიუსადაგეს.

ბესო ხვედელიძის და ბასა ჯანიკაშვილის დრამატურგიული აზროვნება ექსპერიმენტისთვის ნიშნულ სითამამეს და თავისუფლებას ამკვიდრებს. შეიძლება ძიების პროცესში ყოველთვის სასურველი შედეგი ვერ მიიღო, მაგრამ, თუ თამამი ნაბიჯი არ გადადგი, ვერასდროს მიაგნებ იმას, რასაც მთელი არსებით ესწრაფვი. ბესო ხვედელიძე და ბასა ჯანიკაშვილი სწორედ შემოქმედისთვის, ახლის მძივბლისთვის დამახასიათებელ უკომპრომისობას ამჟღავნებენ, შედეგი კი მკითხველმა უნდა განსაჯოს.

ბესო ხვედელიძე

ანზორი

პიესა

ლიფტს ბოლთის ცემით ორნი ელოდებიან – ფერხორციანი ქალი და მოსული ტანის კაცი ერთნაირი მზის სათვალეებით. ლიფტის კარები ხმაურით იღება. კაცი ქალს უთმობს გზას. მერე თვითონ შედის.

ქაცი: რომელი?

ქალი: მეთორმეტე.

ქაცი: მეც მეთორმეტე...

ქალი: რა საოცარი დამთხვევაა?!

ქაცი: დიახ...

უხერხული სიჩუმე. ლიფტის კარები ღიაა.

ქაცი: ... და საერთოდ, თორმეტი ჩემი საფარელი ციფრია.

ქალი: მე კიდევ თორმეტ რიცხვში ვარ დაბადებული და თან ღამის თორმეტზე.

ქაცი: რა საინტერესოა!

ქალი: დიახ...

ქაცი: თან მთელი ცხოვრება ზემოდან მეთორმეტე სართულზე ვცხოვრობდი.

ქალი: და ახლა:

ქაცი: ახლა ქვემოდან მეთორმეტეზე...

ქალი: დიახ...

უხერხული სიჩუმე. ლიფტის კარები ღიაა.

ქალი: თუ არ მემლება, მაცხოვარსაც თორმეტი მონაფე პყავდა.

ქაცი: ჩვენში დარჩეს და სამჯერ ოთხიც თორმეტია.

ქალი: ათს პლიუს ორიც.

ქაცი: რომელ ათს?

ქალი: ოცდაორისთვის თორმეტის გამოკლებით რომ მიიღება.

ქაცი: დიახ...

უხერხული სიჩუმე. ლიფტის კარები ღიაა.

ქაცი: უკვე არც ის გამიკვირდება, ახლა ზუსტად თორმეტი რომ იყოს.

ქალი საათზე იხედება და თვალები სიხარულისგან უელავს.

კაცი მაჯას დასცქერის და გაოცებისგან თვალები უფართოვდება.

ქაცი: არ მჯერა!

ქალი: არც მე!

ქაცი: ნუთუ თქვენც „როლექსი“?

ქალი: რალა თქმა უნდა.

ქაცი: იმიტომ, რომ საათი „როლექსი“ ზომ ყოველთვის ყველაზე ზუსტ და შემუშვადარ დროს აჩვენებს დედამინაზე?

ქალი: ... და იმიტომ, რომ ის ყველა პუნქტუალური მოქალაქის უღალატო მეგობარია!

ქალი მეთორმეტე სართულის ღილაკისკენ იშვრს თითს, თუმცა იქვე გველნაკებნივით ნეეს უკან და კაცს ცერად აპყურებს.

ქალი: მე მგონი ნამდვილი ჯენტლმენის გვერდით ვგავარ.

კაცი ამაყად ისწორებს პალტოს საყელოს.

ქაცი: ლიფტით მგზავრობისას ეჭვი მხოლოდ ეჭვიანებს ეპარებათ!

ქალი: მაშინ, იქნებ თქვენ მიგეჭირათ...

ქაცი: ვერ გავიგე?

ქალი: სამწუხაროდ, მე ზელთათმანები დამრჩა სახლში. შიშველი თითით მიჭერა კი – არაპიგიენურიანა.

ქაბი: ვითომ?

ქალი: ასე გამოაცხადეს.

კაცი ჯიბიდან მარჯვენა ხელის ხელთათმანს იღებს, იკეთებს და თამამად აჭერს თითს შეთორმეტე ლილაკს. ლიფტის კარები იკეტება. კაბინა იძვრის და უხმაუროდ მიიწევს ზემოთ. კაცსა და ქალს დაძაბული სახეები აქვთ. კაბინა ჩერდება. კარები ხმაურით იღება. ქალი გადის. კაცი უკან მიჰყვება. ორივენი ერთი კარისკენ დგამენ ნაბიჯს.

ქაბი: როგორ, თქვენც აქ?

ქალი: მე აქ ვცხოვრობ.

ლიფტის კარები ხმაურით იხურება.

ქაბი: ესე იგი, მე თქვენ გეძებთ.

ქალი: მეძებთ?

ქაბი: გეძებთ, გეძებთ...

ქალი: და რატომ მეძებთ?

ქაბი: თუ მენსიერება არ მალაატობს, გარდატეხის ასაკში დაჯეკარგეთ.

ქალი: ეგ რანაირად?

ქაბი: სანთებელასავით, რომელიც შევიძინე და ისე დაჯეკარგე, რომ ანთება ერთხელაც კი ვერ მოვასწარი.

ქალი სათვალეს იხსნის. კაციც იგივეს აკეთებს. ერთმანეთს გაკვირვებული სახეებით შესცქერაინან. მერე ორივეს ელიმება. ქალი ხელს თეთრ ჩანთაში უყოფს.

ქალი: იცი, სულ არ შეცვლილხარ.

ქაბი: მართლა?

ქალი ჰაერს ღრმად ისუნთქავს.

ქალი: კარგი სუნამო გასხია. ალბათ „მენი“, რომელსაც აუტანლად მამაკაცური და სექსუალური სურნელი აქვს. მისი შეძენა ხომ ამერიკული პარფიუმერის ნებისმიერ ჯიბიდან შეგიძლია.

ქაბი: ეს ჩემი სუნია.

ქალი: უცნაურია... და ადრე რომ არ გქონდა?

ქაბი: ადრე ყოველთვის მეტროთი ვმგზავრობდი, ახლა კი...

ქალი: ახლა კი პირიქით?

ქაბი: შეგიძლია გადაიხედო.

ქალი სადარბაზოდან იყურება.

ქალი: რა ცუდია, ავტომობილებში რომ ვერ ვერკვევი.

ქაბი: მე კიდევ ადამიანებში.

ქალი: ისე, სწორედ ეგეთი ფერის თვალები ჰქონდა ცხოვრებულ დედაჩემს გათხოვებამდე.

ქაბი: ეს კრისლერ ჯიპია. ერთნლიანი - 20 000 კმ გარანტიით, ამერიკული ავტოსინგალიზაციით - „ავიპერ“, დისტა-

ნციური დაქოქებითა და 68 მილიარდი ცვალეზადი კოდით. **ერქენული**

ქალი: საოცარიც ბიზნისიქება

ქალი ჩანთიდან გასალეების ასხმულას იღებს. კარის ღრიჭოებს რიგრიგობით არგებს და კარს აღებს.

ქაბი: ასეთს რას მალავ?

ქალი: რაც ძალიან ადრე, დაუკითხავად მოგპარე.

ქაბი: ეგეთი რაა?

ქალი: უშენობაო რომ გითხრა, დაიჯერებ?

კაცს ელიმება.

ქაბი: და შენთან სტუმარი, ალბათ, ყოველთვის ღეთისაა...

ქალი: ღეთის სტუმარს ჯიბეში პრეზერვატივი არ უნდა ედოს.

კაცი: (მორცხვად) მამ „ბამბანერკა“ ეჭიროს?

ქალი კაცს ხელებზე დასცქერის.

ქალი: მე ეგ არ მიგულისხმია...

ქაბი: და შენ რა იცი, ჯიბეში რა მაქვს?

ქალი: აბა, ამოიტრიალე...

ქაბი: მთლად სპილღოს გინდა რომ დავემსგავსო?

ქალი: ისედაც არა გიშავს.

ქაბი: ეპ, ნეტავ სართულებს შორის გაჭედილიყავით...

კაცი ჯიბიდან იის დამჭქნარ კონას იღებს.

ქალს თვალები უფართოვდება.

ქალი: (აღფრთოვანებით) ოოო!

ქაბი: მაგ ხმოვნის ნარმოთქმა შენს ტურებს ყოველთვის უხდებოდა.

ქალი: დღევანდელ ნაყიდს რომ არ ჰგავს?.. თუმცა, რა მნიშვნელობა აქვს... შემოდი, რაღას დგაბარ, ოლონდ...

ქაბი: ოლონდ?

ქალი: მართლაც რომ ოლონდ...

ქაბი: მაგ ოლონდში მართლა ჩვეულებრივი ოლონდ ვიგულისხმობთ თუ?..

ქალი: შენი ნებაა, ოლონდ მე არ ვიცი, როგორ მიგიღებს ანზორი.

კაცი ღია კარში ჩერდება და ქალს თვალს თვალში უყრის.

ქაბი: შენ სულ რომ არ გაქვს გათხოვილის გამოხედვა.

ქალი: მართალი ხარ... მე ხომ დღემდე ქალიშვილი ვარ...

ქაბი: გადასარევი!

ქალი: ვერავინ ვნახე, რომელსაც ჩემი ისე შეყვარება შეუძლია, როგორც მე

ცხოვრებული დედაჩემის ნაჩუქარი ჩინური სერვიზის. შემოდი-მეთქი...

კაცი იის კონას უყურებს.

ქატი: მაშინ, მე ამ კონას, თუ უბერული არ იქნება, ანზორს ვაჩუქებ.

ქალი: მე მგონი ზედმეტებში ვარდები!

ქატი: ეს ხომ კონა იაა - ნაყიდი ისეთივე მომტკნარი და მოტენილი გამყიდველისგან, როგორიც ჩვენი, ძველი, დანარჯული სიყვარულია.

ქალი: ტყუილი ვარჯაა. შენს კითხვაზე „რატომ?“, მე არ გიპასუხებ კლასიკურ „იმიტომ“-ს...

ქატი: რატომ?

ქალი: უბრალოდ, ანზორს არ უყვარს ყვავილები.

კაცი (დაბნეული): მაშინ... მაშინ, შენ გამომართვი.

ქალი: მე?

ქალი: ქალი კაცს იის კონას ართმევს და მის სურნელს ღრმად ისუნთქავს.

ქალი: შენ ყოველთვის გიყვარდა ასანთით დანთებულ ცეცხლთან თამაში...

კაცი: (აღტაცებით) ააა, შენ გინდა თქვა, რომ ყვავილები მამრობითი სქესისთვის ძალიან უმნიშვნელოა?

ქალი: არა მხოლოდ...

ქატი: მაშინ... მაშინ, მე ანზორს სანთებელას ვაჩუქებ.

კაცი: ჯიბიდან სანთებელას იღებს და მაღლა სწევს.

ქატი: სანთებელა „ზიპო“ ხომ თავსებ-მა წვიმასა და გაუვალ თოვლშიც კი ინთება და არათუ სიგარეტის მოკიდება, მთელი დედამიწის გადანავაც კი შეიძლება.

ქალი: სამწუხაროდ, ანზორი მაგ სანთებელასაც ვერ გამოგართმევს.

კაცს სახე ეცვლება და სანთებელას ჯიბეში იბრუნებს.

ქატი: შენ გულისხმობ - ის იმდენად ბებერია, რომ ხელისკანკალმა სიგარეტის მონვევასაც კი გადააჩეია?

ქალი: კმ! ბებერო! - ეგ ხომ ძალიან უხეში და გაუთლელი სიტყვაა?! ჯერ როგორ უღერს... ბე-ბე-რი...

ქატი: მაპატიე, მინდოდა მეთქვა - მოხუცი.

უბერული სიჩუმე. ბინის კარები ღიაა.

ქატი: მაშინ... მაშინ... (კაცი ჯიბეებში ფათურს იწყებს და კალმის-

ტარს პოულობს) მე ანზორს... ამ კალ-

მისტარს ვაჩუქებ.

კაცი კალმისტარს ქალისკენ იჭერს.

ქატი: მუდმივი კალამი, კალამი, კალამი, კალამი... იისფერი მელნით - დაგერქვს სიტყვები, რომელთა ხმამაღლა გამოთქმა აქამდე ვერ გაგიბედიათ. გუმინ მაჩუქეს.

ქალი: ჯერ ერთი, რომ ნაჩუქარის გაჩუქება არ შეიძლება...

ქატი: რა ცუდია, რომ ისევე გამოუსწორებელი ცრუმორწმუნე ხარ.

ქალი: სხვა რა გზაა?

ქატი: დარწმუნებული ვარ, შავი კატის წინ გადარბენისას, შენი ჯირკვლები აუტანელი ოდენობის ნერწყვს გამოყოფენ...

ქალი: და ყველაზე ძალიან მაინც სუფრაზე მარილის დაყრის შემინია.

ქატი: და სიზმარში კბილის მოტეხვის?

ქალი: ეჰ, აღარაფერი მაქვს მოსატეხი.

ქატი: ეგ როგორღა გავიგო?

ქალი: ჩემი კბილები ხომ წარსულმა ჩაიბარა. სამაგიეროდ, მე დავეუკავმირდი ქალაქის ცენტრში ახლადგახსნილ სტომატოლოგურ ცენტრს, სადაც გამოცდილმა სპეციალისტებმა ქვედა და ზედა ყბაზე დამიმონტაჟეს კბილები ჩემი გამოცხებით. მე უკვე ნამდვილი, ამერიკული, ფაიფურის კბილები მიდგას ათწლიანი გარანტიით და შეულახავი სითქით.

კაცი თვალს ეშმაკურად წკურავს.

ქატი: მე კიდევ მეგონა „ბლენდამენდს“ ხმარობდი, რომელიც იცავს კბილებს დილიდან საღამომდე კარიესისგან.

ქალი ჩანთიდან ფოტოალბომს იღებს, შლის და კაცისკენ იჭერს.

ქალი: აგერ, გადაათვალიერე. თუ გახსოვს, ადრეულ ფოტოებში მე სულ არ ვილიმბოდი. დღეს კი, ჩემს ღიმილი, ხომ ხედავ - პირველი თოვლია, გაბამებული ზენარია, ახალთახალი „მერსედესია“.

ქატი: „მერსედესები“ ყვითლებიც არსებობენ.

ქალი: ნუ გაბრიყვდები! ყოველი საგანი ჩვენს გარშემო იმ ფერისაა, რა ფერის თვალებითაც ჩვენ მას ვხედავთ.

ქატი: და ეს კალამი?

ქალი: სამწუხაროა, რომ ანზორი მაგ შესანიშნავ კალამსაც ვერაფერში გამოიყენებს.

ქატი: ეგ უკვე მეტისმეტია!

ქალი: მას ხომ ხელებიც კი არ აქვს...

კაცი: ... აჰ, შენ გინდა თქვა, რომ...

კაცი შუბლზე ირტყამს ხელს.

ქალი: სწორედ რომ... ზუსტად!

კაცი: ეჰ, ეს ომები და ომები... ზოგს ხელს აკარგვინებს, ზოგს კიდევ სხეულის სულ სხვა ტერიტორიებს. საცოდავს, ალბათ ნევრიც კაი ხნის გასაპარსი ექნება „ვილეთის“ ფირმის სამმაგპირიანი სამართლებლით.

ქალი: არა მგონია დაბადებიდან ქოსას ეგ ამბავი როდესმე მაინც პრობლემად ექცეს...

კაცი ქერს იფხანს და კამნეს იხსნის.

კაცი: ამბობენ, ქოსებს ღმერთზე უფრო, ტყუილი უყვართო.

ქალი: თავის ცხოვრებაში ანზორის ხმა არავის გაუგია.

კაცი თავს დანანებით აქნევს.

კაცი: ნუთუ ყრუ-მუნჯიცაა, უბედური. ის ხომ ვერასდროს მოატყუებს თავის სამი წლის მხოლოდშობილ ჩვილს – ეს „ცეხოს“ ფირმის ყვითელი ბოტები, რომ გეძინა, თოვლის ბაბუამ მოგიტანა საჩუქრადო.

ქალი: რა თქმა უნდა, რადგან ანზორს არც შვილი ჰყავს და ჩემი არ იყოს, არც არასდროს უცხოვრია საპირისპირო სქესის განიერმენჯა წარმომადგენელთან.

უხერხული სიჩუმე.

კაცი: არ მჯერა, რომ წმინდანებიც შემორჩნენ ამ ცოდეგლ მიწას! ნუთუ გამოჩნდა კაცი, ახალი რწმენის ჩასახვისთვის დიდი ჯვრით რომ აიტანს მთაზე თავს?

ქალი: ანზორს არ აქვს ფეხები!

ქალი და კაცი ერთდროულად იყურებიან ფეხებზე და შემდეგ ბინაში შედიან.

კაცი: ეგეთი რა ომი გადახდა, ცხვირის მოსახოცი და პენალტის დასარტყმელიც რომ არაფერი დაუტოვა უბედურს?

ქალი: წარმოიდგინე, ის იმდენად უბრალოა...

კაცი: უბრალოებიდან საბრალოებამდე ნახევარი ნაბიჯის ნახევარია!

ქალი: იყოს! დაიჯერებ, რომ მას სახლიდანაც კი არასდროს გაუყვია ცხვირი? სამყარო, რომელიც ჩვენში ბნელი ქუჩებითა და მოასფალტებული მაგისტრალებით გადაგამოდის, მისთვის სრულიად უცხოა და მიუღებელია.

კაცი პალტოს იხდის, საკიდზე აკიდებს და კვლავ ქალისკენ ტრიალდება.

კაცი: მამ, უცოდველი კრავი გყოლია სახლში და ბედნიერებიც უყვარებიან-ტიც, უკანასკნელიც მოგიყვებით, სწორედ მაგიტომაა ახელი თქვენს რაიონში.

ქალი: ვინ იცის...

კაცი: ეგ არაფერი! მე ანზორს, როგორც დაბადებიდან განუვითარებულსა და იწვლიდს, ქალებში ნაციყვან – ორმოცდაათდოლარიანებში – საუკეთესო ორალური მომსახურება, გრენლანდური საუნა და ტაილანდური მასაჟი მას განუმეორებელ სულიერ კომფორტს შეუქმნის.

ქალი: ვეშობ, რომ თქვენი ერთად მოძრაობა აბსურდის ტოლფასი იქნება.

კაცი ადგილზე ხევედება და აქეთ-იქით იყურება.

კაცი: (წურჩულით) ძებნაში ხომ არაა?

ქალი: ანზორს არ შეუძლია ქალების დაკმაყოფილება.

კაცი ჯიბიდან ცხვირსახოცს იღებს და გაოფლილ შუბლს იწმენდს.

კაცი (სვედიანი ხმით): იმპოტენცია მართლაც რომ სიკედილზე ვერაგი მტერია. თუმცა, რა უჭირს – ტექნიკურმა პროგრესმა ხომ იმდენად წინ წასწია მედიცინა, რომ დღეს ანზორს ანონიმურად აღუდგენენ ყველა დარღვევას მსოფლიოს ნაირნაირი სექსოპათოლოგიური ცენტრები.

ქალი: ეგ იმ შემთხვევაში, როდესაც გაქვს დაბადებიდან ღმერთისგან ბოძებული მამაკაცური მესამე ფეხი.

კაცი ცხვირსახოცს წურავს.

კაცი: თუ ეგრა, სხვა რა დამრჩენია... შუბლზე ვეამბორები ანზორს და შევეცდები ის სითბო მაინც გავუზიარო, ან ჩვენს ურთიერთობას სუბტროპიკულად რომ დაათბობს.

ქალი: ეჰ, რა ცუდია, რომ ანზორს შენი გაცემული სითბოც კი ვერაფერს აგრძნობინებს, რადგან ის სხლიც არქტიკულად ყინულოვანი აქვს.

უხერხული სიჩუმე.

კაცი: (აღშფოთებული) კი მაგრამ... და ბოლოსდაბოლოს! როგორიცაა და რა-ნაირიც – მივიღებ ისეთს! ან ამიხსენი, რითიღა შეიძლება ანზორმა ხელი შეუშალოს ჩვენს ერთმანეთში ყოფნას?!

ქალი: რითი? ანზორის თვალუბში ხომ ჩვენი აუცილებლად ჩვენი პირადი ახალშობილური უმანკობით ავირეკლებით...

ქატი: (ყვირილით) მორჩა! გათავდა! მე უკვე აღარაფრის მრცხვენია, არც შეშინია და შენ წარმოიდგინე — მინდა, რომ სწორედ ანზორის თვალეებში წარმოვადგინოთ ერთმანეთის ამკარა და ველური დაუფლები სცენა.

ქალი: დაე, გვყავდეს მონმე?

ქატი: (აღვზნებული) დაე!

ქალი: დაე?

ქატი: დაე, იხილოს ანზორმა, თუ როგორ უვსებენ ერთმანეთს გაფლანგული სიყვარულის ღრეჭოებს ყოველმხრივ ჯანმრთელი ადამიანები!

ქალი: და შენ გინდა ჩემგან გაიგო, რომ მე აღარაფრის მერიდება?

ქატი: (ტკბილად) მინდა!

ქალი კაცს თვალს თვალში უყრის. მერე ტრიალდება და კაცს ზურგით უდგება.

ქალი: მაშინ უკან გამიხსენი!

ქატი: რა სიმშატიური ღიღებია...

ქალი: და მარჯვენა ყურის ბიბილოზეც მომავლე ყველაზე წვეტიანი კბილი.

ქატი: (ქშენით) ჩემგან მარჯვნივ თუ შენგან?

ქალი: რა მნიშვნელობა აქვს...

კაცი: (აღტაცებით) ოკ, მე მინდა ვიყო აქაური ამინდის პროგნოზიორი და გამ-

ოვაცხადო, რომ დღეს ღამით შენი საძილე ოთახის ჰაერის ტემპერატურამ ჩვენი სხეულების ტემპერატურასთან ტოლდება!

ქალი და კბილებს შორის ქალის ყურგაჩრილი კაცი ოთახში არეული ნაბიჯით შედიან. თვალეები ორივეს დახუჭული აქვს.

ქალი: ანზორი იმდენად უბრალოა...

ქატი: ვიცი...

ქალი: ... და უშუალო...

ქატი: ვგრძნობ...

ქალი: ბარემ გაგეცნო და მერე...

ქალი რაფისკენ იშვერს ხელს.

კბილებში ქალის ყურგაჩრილი კაცი თვალს ახელს და გაშვერილი ხელის მიმართულებით ტრიალდება.

რაფა ცარიელია. კაცი ქალის ყურს კბილებს უშვერს.

ქატი: აბა, ანზორი?

ქალი თვალს ახელს და პირიდან სასონარკვეთილი ზავილი აღმოხდება.

ქალი: (კვილით) ანზორ!!

ფანჯარა ღიაა. ქარი ფარდებს აფრიალებს. იატაკზე აკვარიუმის ნამსხვრევები ყრია და წყლის გუბე დგას.

იქვე მკვდარი ანზორი გდია.

უხერხული სიჩუმე.

ფარდა

